



Fővárosi Ítéltábla

9.Pf.20.171/2022/6/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Bólyai János és Társai Ügyvédi Iroda (cím10; ügyintéző: dr. Szikinger István ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (cím8.; tartózkodási hely: tartózkodási hely) felperesnek – a dr. Nagy József Gyula ügyvéd (cím11) által képviselt **Márianosztrai Fegyház és Börtön** (2629 Márianosztra, Pálosok tere 1.) alperes ellen **személyiségi jog megsértése** miatt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 2021. november 16. napján meghozott 10.P.20.238/2021/8. számú ítélete ellen a felperes 10. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 90.000 (kilencvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A felperes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a felperes egészsége megóvásához való személyiségi jogát azzal, hogy a felperest 2018. december 20. napjától 2019. január 14. napjáig, valamint 2019. január 21. napjától 2019. április 27. napjáig dohányzó elítéltekkel egy zárkában helyezte el. Kérte az alperes

kötelezését a további jogsértéstől történő tartózkodásra, és bocsánatkérő magánlevél formájában elégtételadásra a következő szöveggel: „Tisztelt Felperes! Úr! A Márianosztrai Fegyház és Börtön nevében elnézést kérek Öntől azért, mert 2018. december 20-tól 2019. január 14-ig dohányzó elítéltekkel egy zárkában helyeztük el.” Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 3.570.000 forint sérelemdíj és a perköltség megfizetésére is. A keresettel érvényesíteni kívánt jogként a Ptk. 2:42. § (2) bekezdését, 2:43. § a) pontját, 2:51. § a-c) pontjait és 2:52. §-át jelölte meg.

[2] Az érvényesíteni kívánt jog ténybeli alapjaként előadta, hogy az alperes a keresettel érvényesített időszakban a 283. számú zárkában helyezte el, ahol 8 nemdohányzó személy tartózkodhatott. Ezzel szemben azonban a zárkában 5 fő dohányzott, melyről a felügyelet és a nevelő tudott. Állította, hogy a passzív dohányzás súlyos következményekkel járhat, annak egészségre gyakorolt hatása köztudomású tény. Előadta, hogy a dohányzást hangfelvétellel tudja bizonyítani.

[3] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[4] Hangsúlyozta, a felperes és a vele együtt elhelyezett személyek valamennyien akként nyilatkoztak, hogy nem dohányoznak, ezért nemdohányzó zárkában helyezte el őket. A felperes által állított dohányzásról nincs tudomása, azt a felperes sem jelentette, így nem igazolt a zárkában történő dohányzás. Az alperest nem terheli felelősség azért, ha a nem dohányzóként nyilvántartott személyek az ellenőrzési időn túl a zárkában dohányoznak. Vitatta, hogy a felperest bármilyen egészségromlás érte volna a dohányzás miatt. Ellenezte a hang-, illetve videofelvétel felhasználását, mivel a fogvatartott semmilyen olyan informatikai eszközt nem birtokolhat, mely kép- és hangfelvétel készítésére alkalmas, ezért az tiltott módon és tiltott eszközzel készült. Ezen túl nem bizonyított a videofelvétel készítésének időpontja, helye, az azon szereplők személye és hangja, az azon hallható szöveg nem érthető, és nem igazolja, hogy valaki a zárkában dohányzott. Ezért a felvételek nem bizonyítják, hogy az alperes megsértette a felperes egészséghez való személyiségi jogát.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 216.250 forint perköltséget. Megállapította, hogy a felperes személyes – az illeték fizetése alóli mentességére kiterjedő – költségmentessége folytán meg nem fizetett 259.500 forint eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

[6] Ítéletének indokolásában azt vizsgálta, hogy megállapítható-e a felperes Ptk. 2:43. § a) pontja szerinti egészséghez fűződő jogának megsértése az alperes magatartásával összefüggésben. A Pp. 265. § (1) bekezdésének idézésével kiemelte, a perben a felperesnek kellett bizonyítania, miszerint az alperesi intézetben dohányzókkal zárták össze, noha ő nem dohányos. Megállapította, hogy az alperes által sem vitatottan a felperest a peresített időszakban a 283-as zárkában helyezték el. A felperes a dohányzás bizonyítékeként az általa csatolt kép- és hangfelvételekre hivatkozott. Az elsőfokú bíróság a kép- és hangfelvételeket a felperes tényállításának bizonyítására nem találta alkalmasnak, mivel a felvételekből nem derült ki, hogy azt ki készítette, ki a cigarettázó elítélt, nem lehet beazonosítani, hogy a

felvételek a 283-as zárkában készültek, és milyen összefüggés van a felvételek és a felperes keresete között. Hangsúlyozta, a Pest Megyei Főügyészség Büntetés-végrehajtási Törvényességi Felügyeleti és Jogvédelmi Osztálya Bv.2372/2019/13. számú határozata sem támasztja alá a felperes keresetét. A határozatban az ügyészség a panasz kivizsgálásának szükségességét írta elő az alperes részére, erre irányult „a panasznak saját hatáskörben helyt adtam” szövegrész. A felügyeleti ügyészség előírásának megfelelően az alperes a vizsgálatot lezárva a felperes kárigényét elutasította. Emellett a felperes a keresete alátámasztásaként – saját nyilatkozatán túl – további bizonyítékot nem terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság a felperes személyes meghallgatását pedig a Pp. 230. § (1) bekezdésére és a bíróság tájékoztatására figyelemmel nem tartotta szükségesnek. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes nem tudta hitelt érdemlően bizonyítani, miszerint az alperes őt dohányzó zárkában helyezte el, ezért keresete megalapozatlan, így azt bizonyítottság hiányában elutasította. A kereset jogalapjának hiányában a sérelemdíj összegszerűsége tekintetében a további vizsgálatot mellőzte.

[7] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és keresete teljesítését, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a tárgyalás megismétlésére, a bizonyítási eljárás lefolytatására utasítását kérte.

[8] Fellebbezése indokolásaként előadta, hogy az elsőfokú ítélet tényállásának [2] és [7] bekezdése, valamint a kereset elutasításának ítéleti indokolása súlyosan iratellenes. Az elsőfokú bíróság a kereset elutasításának indokaként azt jelölte meg, hogy a felperes nem tudta hitelt érdemlően bizonyítani, miszerint az alperes őt dohányzó zárkában helyezte el. Ennek bizonyítására azonban a felperes nem is volt köteles, mivel ilyet nem állított. A keresetében egyértelműen előadta, hogy az alperes a sérelmezett időszakban dohányzó elítéltekkel egy zárkában helyezte el, és erről szól az alperesi, valamint az ügyészségi határozat is. Maga az ítélet is tartalmaz olyan megállapításokat, például a [12] bekezdésben, amelyek arra utalnak, hogy nem a zárka minősítése, hanem a dohányzás ténye okozta a sérelmet a felperesnek. Azt pedig, hogy ténylegesen dohányoztak a zárkában, tudta volna bizonyítani, ha az elsőfokú bíróság helyt ad az indítványainak. A felperesi indítvány ellenére személyes meghallgatására nem került sor, holott egyértelműen nyilatkozni tudott volna a kép- és hangfelvételek keletkezési körülményeiről, a felvételeken bemutatott személyekről és történésekről. Nem hallgatta ki az elsőfokú bíróság az indítványozott tanúkat sem, és az elutasítás indoka is hiányzik az ítéletből. A hangfelvétellel kapcsolatban pedig a felperes 2020. november 5-ei előkészítő irata tartalmaz leírást.

[9] Súlyosan Alaptörvény-sértőnek tartotta a felperes személyes meghallgatásának mellőzésén túl azt is, hogy az elsőfokú bíróság annak érdekében sem intézkedett, hogy a felperes a saját ügyének a tárgyalásán részt tudjon venni, ami az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésébe ütközik.

[10] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

[11] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tiltott módon és a bizonyítatlan körülmények között felvett hangfelvételt értékelte, és megállapította, hogy az alkalmatlan a bizonyításra. Az alperes csatolta azokat a bizonyítékait, amelyek igazolták, hogy az elhelyezési zárkát nem dohányzó zárkaként jelölte ki a tárgyi időszakban, az ott elhelyezett fogvatartottak saját nyilatkozatuk szerint nem dohányzó személyek. Igazolta azt is, hogy a felügyelet nem tudott a zárkában dohányzásról. A felperesnek kötelessége lett volna a felügyeleti személyeknek jelenteni, ha a zárkában szabálysértést, például dohányzást észlel. Ilyen bejelentést a felperes a tárgyi időszakban egyetlen alkalommal és egyetlen felügyeleti személynek sem tett. Hivatkozott arra is, hogy a felperes az állított dohányzás miatt egészségkárosodást nem szenvedett, ilyen irányú panasza az egészségügyi szolgálatnál nem volt.

[12] A fellebbezés nem alapos.

[13] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresete teljesítését, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését kérte, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 358. § (5) bekezdése alapján jogerőre emelkedett rendelkezése.

[14] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével is egyetértett, és annak jogi indokait is osztotta a következő pontosítással.

[15] Arra helyesen hivatkozott a felperes fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének [14] bekezdésében tévesen jelölte meg a kereset elutasításának indokát. A felperes keresetében ugyanis valóban nem azt állította, hogy az alperes őt dohányzó zárkában helyezte el, hanem a személyiségi jogot sértő magatartásként azt jelölte meg, hogy az alperes dohányzó elítéltekkel egy zárkában helyezte el. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság a [14] bekezdésben írtakkal szemben – a [11] bekezdésből is megállapíthatóan – ténylegesen ez utóbbi magatartást vizsgálta, és ennek eredményeként jutott – helyesen – arra a következtetésre, hogy azt a felperes nem bizonyította.

[16] A felperes által állított alperesi személyiségi jogot sértő magatartás tehát az volt, hogy az alperes őt dohányzó elítéltekkel egy zárkában helyezte el. Ez az a tényállítás, melyet a felperesnek a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján bizonyítania kellett volna. A felperes azonban e tényt – az alperesi tagadással szemben – nem bizonyította. A felperes ugyanis kizárólag a dohányzás tényére fókuszált, ezt kívánta bizonyítani, holott az állított személyiségi jogot sértő magatartásként nem a zárkában történő tényleges dohányzást, hanem azt jelölte meg, hogy az alperes dohányzó elítéltekkel egy cellában helyezte el. Ez utóbbi tényállítást pedig az alperes nemhogy tagadta, hanem annak cáfolatára a fogvatartottak nyilatkozatával igazolta, hogy a felperessel csak olyan személyeket helyezett el egy zárkában, akik magukról nem dohányzóként nyilatkoztak. Személyiségi jogot sértő magatartás hiányában pedig az elsőfokú ítélet megváltoztatásának és a kereset teljesítésének nincs helye.

[17] A felperes hatályon kívül helyezés iránti másodlagos fellebbezési kérelme is alaptalan volt, mivel a felperes által a tényleges dohányzásra felajánlott bizonyítás a fentiek szerint nem volt alkalmas az állított tény bizonyítására. Ezért az elsőfokú eljárás kiegészítése a bizonyítás lefolytatása érdekében nem szükséges. A felperes pedig a perben a Pp. 72. § (1) bekezdésére figyelemmel jogi képviselővel járt el, melyből következően az elsőfokú bíróság a tárgyalásokra a felperes jogi képviselőjét idézte. Ugyanakkor intézkedési kötelezettsége a felperes tárgyaláson történő részvételének biztosítása érdekében nem volt. Ezért az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértésre nem került sor, így az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére ez okból sem kerülhetett sor.

[18] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[19] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 364. §-a folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése szerint köteles megfizetni az alperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét, melynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdésének alkalmazásával – áfa nélkül – határozta meg. A le nem rótt 285.600 forint fellebbezési illetéket a felperes teljes személyes költségmentessége folytán a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam viseli.

Budapest, 2022. szeptember 6.

dr. Höbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

dr. Szentpáli Judit s. k.
k.

dr. Szabó Csilla s.

előadó bíró

bíró